

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σηβρίου 1901. Ὁρροίουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρη.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ δεκαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡ λήξασα

ἐβδόμῃς παρήλθεν ἀνευ σπουδαίων πολιτικῶν γεγονότων. Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Κυβερνήσεως Θεοτόκη ἐπιβλήθησαν ἐκ τῆς δημοσυρηγῆσεως ἀνωμάλου ἐν τῇ πρωτεύουσὶ καταστάσεως καὶ ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ ὅστις παρετηρεῖτο εἰς τὰ πνεύματα τῶν ἐπαρχιωτῶν κατέπεσε καὶ ὁ ἐγερθεὶς θόρυβος, ἐκόπασαν τὰ πάθη καὶ ἐσίγητε πᾶσα φωνὴ ἥτις ἤκούετο ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Οἱ φοιτηταὶ ἀποπειραθέντες νὰ ἐπεκτείνωσιν εἰσέτι τὸν κύκλον τῆς πρὸς αὐτοὺς ἱκανοποιήσεως ἐδέχθη νὰ ὑποστείλωσι τὴν σημαίαν τῆς ἀταξίας καὶ σιωπηρῶς ἐπαναλαβῶσιν ἀξιεπαίνως τὰ μαθήματα αὐτῶν ἅπανα εἰσὶν ὁ κύριος προορισμὸς τῆς ἐν τῷ Ἀστει μαρμαρονῆς αὐτῶν. Εὐλογον δὲ θὰ ἦτο ἔάν εἰς τὸ μέλλον ἐνιηθῶσι νὰ ἀποφύγωσι τοῦ νὰ ἀναμιχθῶσιν εἰς τοιαῦτα ζητήματα ὁπότεν τοιαῦτα ἀναφυῶσι. Βεβαίως ὁ ἐνθουσιασμὸς ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ ὀρθοῦ εἶνε ὀρμὴ ἥτις ἀποτελεῖ ἐνδείξιν εὐγενείας αἰσθημάτων καὶ ἐξυψοῖ τὸν προορισμὸν τοῦ φοιτητοῦ. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς δι' ὃν εἰσέρχονται εἰς τὸ Πανεπιστήμιον εἶνε κυρίως ὅπως καταρτίσωσιν ἑαυτοὺς τελείους ἐπιστήμονας καὶ πολίτας ἱκανοὺς νὰ σκέπτονται μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν αὐτῶν περὶ τε τῶν κοινῶν τῆς πατρίδος ὑποθέσεων καὶ περὶ τῶν ἰδιωτικῶν. Πολλάκις ἡ σκέψις τῶν νέων τῶν μόλις ριψάντων τὸ τελευταῖον βλέμμα εἰς τὰ ἐδῶλια τοῦ γυμνασίου δὲν ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ σημείου τῆς πλήρους ἐπιγνώσεως τῶν γεγονότων· συνεπῶς ἡ ἀτελής ἀντίληψις, ἡ ἔλλειψις ὁρίων εἰς τὰς σκέψεις ἀγεί εἰς λυπηρὰ καὶ ἀξιοθρήνητα ἀποτελέσματα. Ἐξ ἄλλου ὅταν ἐπὶ παρομοίων ζητημάτων τὴν ὅλην δρᾶσιν ἀναλάβωσιν οἱ φοιτηταὶ ἡ ἄλλη τις τάξις τότε τί θὰ ἀπομείνῃ εἰς τοὺς ἀρμοδίους ἐκείνους, οἵτινες ἐτάχθησαν νὰ ἐπιβλέπωσι τῶν νόμων τὴν ἐφαρμογὴν τὴν πρόληψιν τῶν παρεκτροπῶν καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως; Πάντοτε ἡ νεολαία τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἐπρώτευσεν εἰς ὅλα τὰ ζητήματα ἅπανα συνεδέοντο μετὰ τῶν ἐθνικῶν ὑποθέσεων καὶ παρέσχεον ἑαυτὴν παράδειγμα ἀξιομίμητον. Διὰ τοῦτο ἐκ καθήκοντος δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐπαινέσωμεν αὐτὴν διὰ τὰ ἐπιδειχθέντα φρονήματα ἐν τῷ ζητήματι τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐπισκοποῦντες ὁμῶς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ζητήματος τούτου αἰσθανόμεθα λύπην

μεγίστην τὴν ὅποιαν δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκρύψωμεν. Ἐν τῇ παραπορᾷ τοῦ πλήθους ἡνιόχθησαν ἀσεβῆ χειρὶ νὰ ψιθυρίζωσι κατὰ τῆς εὐσεβείας τῆς Ἑλλάδος Βασιλίσσης, καὶ ἄλλα νὰ ἐκτεξεύτωσιν ὑπαινιγμοὺς πρὸς Δύναμιν ἰσχυρὰν παρὰ τῆς ἐποίας πολλὰ συμφέροντα ἡμῶν ἀμείνομεν νὰ διακαυνοσθῶσιν καὶ πολλὰ ἄλλα ζητήματα νὰ λυθῶσι κατ' εὐχὴν. Εὐτυχῶς ἅμα ὡς παρήλθεν ἡ πρώτη παραζάλη ἡ συναίσθησις τοῦ παραπτώματος ἐπῆλθεν εἰς τὴν συνείδησιν ἀπάντων καὶ ἀπ' κηρύχθησαν ὑπὸ τῆς πλειοψηφείας τοῦ ἔθνους αἱ ἀτεβεῖς καὶ ἐπιβλαβεῖς αὐταὶ ἐκφράσεις. Ἐάν δύο ἢ τρεῖς κραυγᾶς κατὰ δὲν ἐπεταὶ ὅτι τὰς κραυγὰς ταύτας συμερίζεται τὸ ἔθνος ὁλοκληρῶν· εἶνε ὄντω; λυπηρὸν τὸ τοιοῦτον· δὲ ἀποτελεῖ ὁμῶς τὴν ἀληθῆ ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ. Τὸ ἐλλήνων ἔθνος, ἥτοι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ἐλληνικὸν Βασίλειον καὶ οἱ Ἕλληνες οἱ διεσπαρμένοι ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὡς καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες διατελοῦσιν ὑπὸ ἐπαχθῇ ζυγῶν συμπαθῶς πάντοτε ἀτενίζουσι πρὸς τὸν ἐλληνικὸν θρόνον καὶ ἐν γένει πρὸς τοὺς εὐθελεῖς αὐτοῦ βλαστοὺς. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὴν συνείδησιν τοῦ Ἕλληρος ἡ πεποιθήσις καὶ ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν δυναστείαν οὕτω νὰ γεννηθῇ καὶ ὑπόθεσις ὅτι εἰς τὰ ἐλληνικὰ ἀνάκτορα δὲν χαλκεύεται ἡ εὐημερία τοῦ ἔθνους καὶ ἡ συγκέντρωσις ὅλων τῶν ἐλληνικῶν δυνάμεων. Ταῦτα λέγομεν διότι ἅπαντες ἀποτελοῦμεν μίαν οἰκογένειαν. Ἐάν δὲ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ταύτῃ ἀρχίσῃ νὰ ὑπολανάθῃ ἡ δυσπιστία καὶ ἡ ἔλλειψις πεποιθήσεως ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν διασπᾶται ἡ συνοχὴ τοῦ ἐλληνισμοῦ καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν παρίστατο ἀπόλυτος ἀνάγκη ἐνότητος ἐνεργείας πρὸς καταπολέμησιν τῶν ποικίλων ἐκθρῶν οἵτινες καιροφυλακτοῦσι νὰ κατενέγκωσι τραύματα κατὰ τοῦ ἐλληνισμοῦ.

ΥΠΕΡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

V

Ἡ καταπαύσις ἡ αἰσχρά, ἡ κατὰ στικτος αὕτη κατάστικσις εἶνε ἀνάγκη νὰ φροντίσωμεν πάντες, ὅπως ἀναζωογονήσωμεν τοὺς διατελούντας εἰς κατὰ πλῆξιν καὶ παράλυσιν τελείαν ἀδελφοὺς μας· εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀνακινήσωμεν πάντα τὰ δυνατὰ μέσα, ὥστε νὰ ἀφυπνίσωμεν αὐτοὺς, ἵνα αἰσθανθῶσι τὸ αἶσχος τῆς δουλείας, τὸ αἶσχος τῆς πίεσεως καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ· αἰσθανόμενοι δὲ ταῦτα νὰ ζητήσωσιν ἐρωμένως τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ αὐτῶν ὡς νήσωμεν ἐπὶ τέλους ποῖον εἶνε τὸ καθήκον μας, ὡς νήσωμεν τί μᾶς ἐπιβάλλεται καὶ ἐξ ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ ἐκ φυλετικῶν δικαιωμάτων· ὡς δρᾶζωμεν εἰς τὰς χεῖρας ὅτε μὲν τὴν γραφίδα, ὅτε δὲ τὸ πυροβόλον καὶ διὰ τῶν δύο τούτων μέσων τοῦ προσβαλλομένου ὡς θραύσωμεν τὰ δεσμά, ὡς συντρίψωμεν τὴν μιᾶρὴν ἐκείνην κεφαλὴν, ἡ ὁποία κατεργάζεται τὴν δυστυχίαν καὶ βαθμιαίαν ἐξαφάνισιν τῆς ἡμετέρας υπάρξεως; διὰ τί νὰ

κοιμώμεθα; διὰ τί νὰ ἀδρανῶμεν καὶ νὰ ἀφήνωμεν νὰ πιστεῖται μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἐξεφυλίσθημεν, ὅτι ἐπωρρώθη ἡ καρδία μας, ὅτι ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῆς ψυχῆς μας πᾶν ἔχνος φιλοτιμίας, πᾶν ἔχνος συναισθήσεως; δὲν εἴμεθα πλέον ἡμεῖς ἀπόγονοι ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διὰ μέσου τρομακτικωτάτης δουλείας, διὰ μέσου βδελυρωτάτων φόνων, διὰ μέσου μούρων ἡμερῶν ὑπέσκαπτον ἀρόβως καὶ ἐπιμόνως τὰ θεμέλια τῆς δουλείας; δὲν εἴμεθα πλέον ἡμεῖς ἀπόγονοι ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πρὸ οὐδενὸς ἐπτοοῦντο, πρὸ οὐδενὸς ὑπεχώρουν, ἀλλ' ἀτρόμητοι καὶ ἀνένδοτοι ἐξηκολούθουν ὑφίστασιν τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας, τὸ σύμβολον τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος, τὴν ζώνην, δι' ἣς ἐμελλον νὰ περιζώσωσιν ὅλον τὸν πανελλήνιον κορμὸν εἰς συμπαγὴ, ἀδιάσπαστον ἐνότητα; καὶ μήπως ἐξεπληρώθησαν οἱ πόθοι μας, μήπως ἐπραγματοποιήθησαν τὰ ὄνειρα καὶ αἱ ἐλπίδες τῶν προγόνων μας, οἱ ὅποιοι ἐδαυκαλίσθησαν ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας μετὰ τὸ ἄστυ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν αἰώνων ἀνεκπληρώτων πόθων, ἐγκλιυρήθησαν μετὰ τὴν μεγάλην ἰδέαν καὶ ἀπεκοιμήθησαν μετὰ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμνησιν τοῦ μέλλοντος μεγαλείου τῆς πατρίδος; τὸ εἶδμεν πραγματοποιηθῆναι καὶ ἀνεπαύθημεν, ἀναπαυόμενοι δὲ φροντίζομεν μόνον καὶ μόνον πῶς νὰ ρουφήσωμεν εὐδαιμονέστερον τὴν ἡδύτητα τῆς εἰρήνης; μίαν μικρὰν γωνίαν μόνον ἐκ τῆς ἀπεράντου ἐλληνικῆς χώρας σκέπει ἐλεύθερος οὐρανός, ἡ δὲ λοιπὴ χώρα, ἡ μεγάλη Ἑλλάς δουλεῖ τὸν ἴδιον τύραννον καὶ φθείρεται ἐνηνεκῶ· ὅτε ἡ Ἰταλία διετέλεσεν ὑπὸ τὸν Αὐστριακὸν ζυγόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἦν, βεβαίως αἶος ὁ τουρκικός, πάντες οἱ Ἰταλὸν ἰδίως ὁμῶς οἱ ἐπιστήμονες, ἀφιέρωσαν ὅλον τὸ βίον αὐτῶν, ὅλην τὴν φροντίδα τῶν εἰς ἐξέγερσιν τῆς πατρίδος τῶν, οἱ νέοι ἱατροὶ διελαύνοντες τὰς οἰκίας ἐνέσπειρον παντοῦ τὸν σπόνρον τῆς ἐλευθερίας, οὐδόλως ἐδείλιν ἐκ τῶν ἐκτάκτων μέτρων τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως, τοῦναντίον σφοδρότερον καὶ ἐνθουσιωδέστερον παρεδίδοντο εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας· οἱ ἱερεῖς ἀναφανδὸν ἐκήρυττον τὴν ἐλευθερίαν καὶ προσέφερον μετὰ ἐκτάκτου αὐταπαρνησίας τὸν τράχηλον αὐτῶν εἰς τὴν τροχίαν τῆς κρεμάλας, οἱ λόγιοι ἐψάλλον συνεχῶς τὸν ὕμνον τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐκάλουν τὸν λαὸν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος· ἀποτέλεσμα δὲ τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ἐνεργειῶν ὑπῆρξεν ἡ θαυμασία ἐκείνη ἐξέγερσις, ἡ ὁποία ἐχάρισεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον· ποῦ εἶνε οἱ ἰδιοὶ μας ἐπιστήμονες; ποῦ εἶνε οἱ ἰδιοὶ μας λόγιοι; ποῦ εἶνε οἱ ἰδιοὶ μας ἱατροὶ καὶ ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι θὰ ἐφρόντιζον νὰ ἐνσπείρωσιν ἐν τῷ τε ἐλευθέρῳ καὶ δούλῳ Ἑλληνισμῷ, καὶ εἰς τὸν Πελοποννήσιον καὶ εἰς τὸν Ἡπειρώτην καὶ εἰς τὸν Μακεδόνα καὶ εἰς τὸν Θράκα καὶ εἰς τὸν Ἀἰατὴν Ἕλληνα τὴν αἰσθησὶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἀποστροφὴν τῆς δουλείας; ὁ ἀνωγνώσκων τὰς πληροφορίες τοῦ Πουκεβίλ θαυμάζει βεβαίως καὶ μεθύσκειται ἐξ ἐθνικῆς υπερηφανείας διὰ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν ἥρωισμὸν τῶν θεῶν ἐκείνων ἡρώων τοῦ Πίνδου θαυμάζει καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐξαισίας καταπλήξεως διὰ τὴν σταθερότητα καὶ τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος τοῦ ἀπλοῦ ἀλλὰ γενναιοτάτου ἐκείνου ἱερέως τοῦ Παπαδημήτρη, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ξένου Πουκεβίλ, ὑπέφερεν ἀγογγύστως ὅλα

τὰ φοβερά, τὰ ἀπερίγραπτα ἐκεῖνα μαρτύρια, τὰ ὅποια ἡμεῖς ἀνοργάνωσιντες τρέμεν καὶ φοβώμεν ὑπερβολικῶς· τί θέλει εἶπει ὁμοῦ παρὰ βάλων τὸ γινῆναι ἐκεῖνου ἀνάστημα πρὸς τοὺς νάνους ἱερεῖς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, τῶν ὁποίων κυμαίνονται φανερά ὑπὸ τοῦ τρόμου τοῦ μακρὸν γένειον καὶ ἐπὶ τῇ θέᾳ μόνον τοῦ Τούρκου; ὁ ἀναγινώσκων περὶ τῶν ἔργων καὶ τοῦ μυστηρίου θανάτου τοῦ ἀπαίδετου μὲν καὶ ἀπλοῦ καὶ ἀνθρώπου τῶν ὁρέων καὶ τῶν θαλάσσης, τοῦ ἡρώος Βλαχάβα λέγω, τί θέλει εἶπει παρὰ βάλων τὸν ἀπαίδετον ἐκεῖνον πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς λογίους καὶ ἐπιστήμονας τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς, περὶ τῶν ὁποίων μανθάνομεν διὰ τῆς ρεκλάμας ὅτι κοροῦνται μὲν ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ παραδείσου χωρὶς ὁμοῦ νὰ εὐτυχῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἴδωμεν καμμίαν ἐξ αὐτῶν, διότι οἱ φειδωλοὶ κάτοχοι αὐτῶν φυλάττουσι ταῦτα κεκλεισμένα εἰς τὸ κιβώτιον, ὅπου βεβαίως ἐγκλείουσι καὶ τὰ δύσχεστα βιβλία; Ἐφ' ὅσον ἐξετάζω τὴν ιδέαν καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν σκεψὶν τῶν ἀπαρμιλλίων ἡρώων ἐκείνων τοῦ Σουλίου καθ' ἣν σιγῇ κατέστρεφον τὴν ὑπαρξὶν τῶν ἀπὸ τοῦ βράχου τοῦ Ζαλάγκου, ἵνα διοφθαλμίζον ὁμολύοντες τὴν τιμὴν τῶν καὶ ἀστράτων τὸ ἐθνικὸν ὄνομα, κατὰ τοσοῦτον θαυμάζω τὴν θαυμασίαν ἐκείνων ἀνδρείαν καὶ τὸν ἀδοκίμων τῶν ὅτι χαρακτηρᾷ ἐὰν λάθωμεν ὅπως ὡς βεβαίως ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν νεκρῶν ἐνοπομένους ἀδελφῆς αἰσθάνεται καὶ ἡ ψυχὴ ἐκείνων αἰσθάνεται βεβαίως τὴν ἡμετέραν ἀδελφότητα, καὶ αἰσθάνονται βεβαίως ὅτι ἐπεινολογῶν καὶ θά ὀρθῶσιν αἱ θέτι ἐκεῖνα ἡρώες διὰ τὴν ἡμετέραν κατὰ πτωσὶν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Ζαλόγκου εἰς τὸν βόρβορον τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀναγνώστῶν.

Σκαπανεύς

Τέλος.

ΕΚ ΜΕΤΣΟΒΟΥ

τῇ 9 Νοεμβρίου 1901

Ἐπὶ τὸσον καιρὸν δὲν σὰς ἐγράψα ἕνεκα ἁλῶν μου ἀσχολιῶν, ἀλλ' ἰδίως ἐξ ἀηδίας πρὸς τὰ κοινωνικά μας. Παυθέντος τοῦ Βενεδικτοῦ Βίβλα ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου, διεκρίθησαν οἱ κάτοικοι διὰ τὴν ἐκλογὴν νεοῦ ἐξάρχου εἰς ὅσα πέντε κόμματα καὶ ἑκατοστὸς Μετσοβίτης θέλει ὡς ἐξάρχον τὸν παπᾶν τοῦ σπιτιοῦ του· μέχρι τοῦδε τὰς περισσοτέρας ὑπογραφὰς ἔχει ὁ ἡγουμένος τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου Δωρόθεος Μασέκος. Ὁ πρόην ἐξάρχος, διαταγῇ τοῦ Πατριάρχου, διωρίσθη καλὸς ἄλλος, ὁ κατ' ἄλλους ἡγουμένος εἰς τὴν μονὴν τοῦ Πατριάρχου, δι' ὅπου καὶ πρὸ ἐβδομάδος ἀνεχώρησε. Καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς παύσεως τὸν ἐγένετο πρόξενος σκανδάλων, οἱ ἐπίτροποι διαφόρων ἐκκλησιῶν δὲν τὸν εἰσέχοντο νὰ ἱερουργῇ καὶ μάλιστα εἰς μίαν ἐκκλησίαν μάλιστα εἰσῆλθον ὁ ἐξάρχος νὰ ἱερουργῇ, ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ὁ ἐπίτροπος καὶ τὸν ἐκλείδωσεν μόνον τὸν μέγα, ὅτι νὰ ἐλευθερωθῇ δὲ ἀπὸ μέγα ἡναγκάσθη ὁ καπνὶ ἐξουσιμασπῆς Ἀβδουλλὰ ἀγὰς μὲ ζαπτιέας νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ καὶ μὲ συνοδείαν νὰ τὸν ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς οἰκίας του.

Εἶνε λοιπὸν κατὰστασις πραγμάτων αὕτη; νὰ ἐξευτελιζώμεν εἰς τὰ ὅμματα τῶν Τούρκων τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς; Ἄς ὀψωνται ὁμοῦ οἱ αἰτίαι, οἷτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Νικολάου Ἀδερφὸν παραλαβόντες τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, κατήντησαν τὸν κόσμον εἰς τοιοῦτον ἐξουσιμασπῆς βεβήμον, ὥστε καὶ τὴν θρησκείαν αὐτὴν νὰ περιφρονῶν. — Τὰ πέρυς βρυνὰ ἐνεδύθησαν πλέον τὴν χειμερινὴν τὴν λευκὴν στολήν, ἐγίνοντο καὶ μέγα εἰς τὸ Μετσοβό, ἀλλ' εὐτυχῶς ἀπηλλάγημεν αὐτῆς γρήγορα· τὴν καθ' ἑκάστην βράχει· ἐσπίσσεμεν κυριολεκτικῶς. Ἡ δὲ Γερμανία συγκοινωνία μετὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπετράπη πλέον, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν ὁμοῦ τῶν ἀγωγῶν νὰ πληρῶνουν εἰς τὸ τοῦρκικὸν ταμιεῖον λίρας ὀθωμανικῆς ἐ

ματάρχης του πυροβολικού Γερμανός, ἀποστελλόμενος ὑπὸ τοῦ ἐργοστασίου Κρούπ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ὡσαύτως ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς ἀνομένονται καὶ τ' ἀποστελλόμενα πυροβόλα ἄλλων εὐρωπαϊκῶν συστημάτων. Ὑπολογίζεται, ὅτι αἱ δοκιμαὶ θ' ἀρχίσουν κατὰ τὸν Ἰανουάριον. — Παρεκάθισε προχθὲς τὴν ἐσπέραν εἰς γεῦμα ἐν τοῖς ἀνακτόροις τὸ προσωπικὸν τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας. — Ἐγείναν δεκτοὶ εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ Βασιλεῖ τινὲς ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ὡσαύτως οἱ πρόεδροι τοῦ Ἀρείου Πάγου, τῶν Ἐφετῶν καὶ Πλημμελειοδικῶν κ.κ. Σημαντήρας, Σιθᾶκης καὶ Κουμαντάρεας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ κ. Μίνως Λάππας ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του ἐκ τῆς θέσεως τοῦ γενικοῦ γραμματέως παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς Παιδείας.

— Ἐν τῷ Συλλόγῳ Παρνασσῶ ἐπαναλαμβάνονται τὰ ἀναγνώσματα. Θὰ ἐμιλήσῃ δὲ σήμερον τῇ 5 1/2 μ. μ. ὡρα ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σπ. Λάμπρος περὶ «Ἱστορίας καὶ Ποιήσεως». Ἀύριον δὲ τὴν αὐτὴν ὥραν ὁ κ. Ἀργυρόπουλος.

— Ἡ ἐκ Καλαρρυτῶν κ. Ἐλένη Ζάγκλη ἐξετάσθησα ἐνώπιον τοῦ Ἱατροσυνεδρίου ἔλαβε παμψηφεί τὴν ἀδείαν τοῦ μετέρχεσθαι τὴν μίαν καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἀνεχώρησε διὰ Παρίσις ὁπως τελειοποιήσῃ εἰς τὰ ἐκεῖ Νοσοκομεῖα εἰς τὴν παθολογίαν καὶ χειρουργικὴν ὁ νεαρὸς ἀσκληπιάδης κ. Γεώργιος Δήμας ἐκ Συρράκου τῆς Ἡπείρου.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν δούς ἐνώπιον τῶν καθηγητῶν τῆς Ἱατρικῆς τὰς γενικὰς ἐξετάσεις ὁ ἐπιμελὴς καὶ ἀριστος νέος ἐκ Γοτίστης κ. Ἀναστ. Κ. Χριστίδης ἔλαβεν ἐπαξίως τὸν βῆθρον ἀρίστης. Εὐχόμεθα αὐτῷ διοίως καὶ εἰς τὰς διδακτορικὰς, καίτοι διακρίνεται πάντοτε ἐπὶ ἐπιμελείᾳ καὶ ἀγαθότητι, διότι διατελέσας ἐπὶ τετραετίαν διδάσκαλος ἐν Κράφει κατέστη ἀγαπητὸς τῷ κόσμῳ καὶ ὡς φοιτητὴς τῆς Ἱατρικῆς ἐτι πάντοτε ἐφάνη ἀριὸς διὰ τὰς πρώτας ἱατρικὰς βοηθείας ἐν τοῖς χωρίοις Κράφει Γοτίστη, Παλαιχωρί κλπ.

Οἱ φίλοι τοῦ Χ.Α.Τ. Α.Κ.Ο. Γ.Μ. Α.Τ.

— Τὸν ἐκ Λεσίντσης τοῦ Δελφίνου ἀγαπητὸν μας φίλον κ. Κωνσταντῖνον Β. Χαράρη φοιτητὴν τῆς Ἱατρικῆς, ὑποστάντα τὰς ἐν τοῖς γενικοῖς μαθήμασιν ἐξε-

ΔΟΚΙΜΙΟΝ

Περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῶν ἐν Ἰωαννίνοις σχολείων καὶ περὶ τῆς εἰς αὐτὰ ἐπικρατησάσης μεθόδου τῆς παραδόσεως κατὰ τὸ ἔτος 1812 καὶ Μαῖον 25.

» Ὁ μακαρίτης Κοσμάς ὁ υἱὸς τοῦ ἡκολούθησε κατ' ἔχον τοῦ πατρὸς τοῦ παραδίδων τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μαθηματικὴν καὶ λοιπὴν σχολαστικὴν φιλοσοφίαν, χωρὶς νὰ καινοτομήσῃ τίποτε· ἂν καὶ ἀπὸ τὴν μεταφρασθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ λατινικοῦ ἰδιώματος ἄλγεθραν καὶ χρονολογίαν φαίνεται, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ ἀνοίξῃ ἓνα πλέον εὐκόλον δρόμον εἰς τὴν μαθηματικὴν· ἦτον ὁμως πολλὰ ἀργά· ἐπειδὴ μόλις περὶ τὴν δύσιν τοῦ βίου τοῦ ἡμπόρεσε νὰ φέρῃ εἰς τέλος τοῦτο τὸ πόνημα. Ὁ διαδεχθεὶς τοῦτον κύρ Κωνσταντῖνος Μπαλανίδης ὁ κατὰ τὸ παρὸν διδάσκων εἰς μὲν τὴν παράδοσιν τῆς φιλοσοφίας ἀκολουθεῖ σχεδὸν τὸν δρόμον τοῦ πατρὸς του καὶ ἀδελφοῦ του, ἐκτὸς ὅτι παραδίδει καὶ τὴν γεωγραφίαν τοῦ ἀειμνήστου Θεοτόκη καὶ τὴν μεταφυσικὴν τοῦ περικλεοῦς ἡμῶν ἐμπόρου Ἰωαννίτου εἰς Ρωσίαν εἰς δὲ τὴν παράδοσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης κρατεῖ μίαν μέθοδον καλῆτερον, ἐπειδὴ γυμνάζει τοὺς μαθητὰς καλὰ εἰς τὸ τεχνολογικὸν τῆς γραμματικῆς μέρος καὶ τὸ συντακτικὸν τὸ ἐτελειοποίησε, μὲ μίαν περὶ ἀναλύσεως καὶ συμπτύξεως λόγου πραγματείαν, τοὺς ἐγράψε, προσέτι ἔδωκε κάποιον φῶς καὶ τὸ περὶ ἑλλείψεως τῶν ἑλληνικῶν φωνῶν σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ἐμετάφρασεν ἐκ τῶν λατινικῶν ὁ μακαρίτης Κοσμάς, καὶ ἐξέδωκεν εἰς τύπους ὁ αὐτὸς κύριος Κωνσταντῖνος· βοηθοῦνται οἱ μαθηταὶ ἱκανῶς καὶ ἀπὸ τὸ ἐκδοθέν παρ' αὐτοῦ ἀπάνθισμα τῆς γραμματικῆς, εἰς τὸ ὁποῖον

τάσεις του καὶ δεχθέντα τὰ συγχαρητήρια τῶν παρευρεθέντων διὰ τε τὰς εὐστόχους ἀπαντήσεις του καὶ τὴν λαμπράν του ἐπιτυχίαν, συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας εὐχόμενοι αὐτῷ ἀνωτέραν τὴν ἐπιτυχίαν ἐν ταῖς διδακτορικαῖς πρὸς χάριν τῶν τε γονέων καὶ συγγενῶν του, οἷς ἀποστέλλομεν τὰ εὐχαιρινέστερα καὶ ἐγκαρδιέστερα τῶν συγχαρητηρίων μας καὶ τῶν εὐχαιρινῶς ἀγαπῶντων αὐτὸν φίλων του.

Οἱ εὐχαιρινεῖς τοῦ φίλου.

— Συγχαίρω ἀπὸ καρδίας τὸν ἐκ Μ. Ἀσίας φοιτητὴν τῆς Ἱατρικῆς κ. Νικόλαον Τσιουμπάκη διὰ τὴν λαμπράν του ἐν ταῖς γενικαῖς ἐξετάσεσιν ἐπιτυχίαν εὐχόμενοι αὐτῷ ἐτι λαμπροτέραν ἐν ταῖς διδακτορικαῖς. Α. Ω.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἄνω Βίτσης ὁ κ. Κωνσταντῖνος Γιαννῆς καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σερβίαν. Ἐκ Σμύρνης ὁ κ. Γεώργιος Τσακαλίδης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Κάτω Βίτσαν. Ἐκ Μονοδενδρίου ὁ κ. Γεώργιος Μάλισσης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σερβίαν καὶ ὁ κ. Γεώργιος Γκουρντίος, ὅστις ἀνεχώρησε διὰ Σμύρνην. Ἐκ Καβάλλας ὁ κ. Βασίλειος Ἀναγνωστάκης καὶ ἀνεχώρησε δι' Ἀλεξάνδρειαν.

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ «Ο ΛΥΚΑΒΗΤΟΣ»

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Κ. ΠΡΟΧΩΡΗ (Ἡπειρώτου)

Πλατεῖα Κολωνακίου

Τὸ νέον τοῦτο Καφφενεῖον, πρώην Χρήστου Μαρ⁸ βελάκη, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρέκτου, δραστηρίου καὶ ἀγαπητοῦ τοῖς πᾶσι κ. Νικ. Προχώρη, Ἡπειρώτου, ἀνακαινιζόμενον τελείως καὶ πλουτισθὲν διὰ διύλιστῆρι τοῦ ἐφευρέτου κ. Ν. Δισουρά, ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας, κατόπιν ἐξετάσεως τοῦ ἱατροῦ κ. Χρηστίδου, διακρίνει ἡ ἀμειψτος καὶ τελεία καθαριότης, ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ τοῦ διευθυντοῦ του καὶ ἡ ἀκρα περιποίησις. Ὁ νέος διευθυντὴς του τὸ πρῶτον κατερχόμενος εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον θέλει καταβάλλει πᾶσαν δυνάτην προσπάθειαν καὶ δὲν θέλει φεισθῇ οὔτε κόπων οὔτε χρημάτων ὅπως ἀναδείξῃ τὸ καφφενεῖόν του εὐπρεπέστερον παντὸς ἄλλου ἐν τῇ περιφερείᾳ του καὶ καταστήσῃ οὕτω τοῦτο τὸ Κέντρον τῶν Κολωνακιωτῶν, καὶ ἐλπίζει διὰ μόνων τῶν ἐφοδίων τούτων νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν εὐγενὴ καὶ ἐκλεκτὴν πελατείαν του καὶ ὅτι οὕτω καὶ μόνον θέλει τύχει τῆς ὑποστηρίξεως ταύτης τε καὶ τῶν ἀγαπητῶν του πατριωτῶν.

MIX. ΚΟΥΜΑΣ δικηγόρος ἐκ Ζίτσης τῆς Ἡπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀριθ. 4.

εὐρίσκονται ἀναγκαῖοι κανόνες ὀνομάτων καὶ ρημάτων, ἀξιόλογος συλλογὴ τῶν ρημάτων τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῆς συντάξεως, ὁμοίως καὶ ἀπροσώπων· προσέτι ἐξασκούνται εἰς τὴν θεματογραφίαν, ἥτις γίνεται κατὰ τὰ εἶδη τῶν ρημάτων καὶ εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν, κάθε Σάββατον· ἡμποροῦσεν ὁ ρηθεὶς διδάσκαλος νὰ κάμῃ περισσότερον ὄφελος, ἐὰν δὲν ἀνεβάλλετο μετὰ τὰ ἑλληνικὰ νὰ παραδίδῃ τὴν ἀριστοτελικὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἐὰν δὲν ἐκρατοῦσε τοὺς προϋχόντας μαθητὰς του εἰς τὸ σχολεῖον ὑπὸ πρὸς ἄλλο ὑποδιδασκάλων· τὸ σχολεῖον τοῦτο εἶνε εἰς τοὺς χρόνους σχεδόν, ὅπου ὑπερασπίζεται ἀπὸ τὴν γενναίαν ἀνταδελφότητα τῶν κυρίων Ζωσιμάδων, ἐμπόρων Ἰωαννιτῶν εἰς Ρωσίαν, οἵτινες πληρόνους καὶ διδασκάλους καὶ μαθητὰς· πρᾶγμα τὸ πλέον ὠφελιμώτερον εἰς τὴν παροῦσαν τοῦ γένους κατάστασιν, καὶ ἐκ τούτων ἐκδίδουν δι' ἐξόδων τῶν τοῦ μεγάλου συγγραφεῖς τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἄλλα βιβλία σχολαστικά, καὶ τὰ διανεμουν δωρεὰν καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ σχολείου καὶ εἰς τὰ λοιπὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἀρχῆς προόδου καὶ τῶν κατὰ καιροὺς διδασκάλων τοῦ σχολείου τοῦ Γκιουμα, γνωρίζομενος τὴν σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα σχολεῖον τῶν Ζωσιμάδων.

Περὶ δὲ τὰ μέσα τοῦ ἀπερασμένου αἰῶνος ὁ περικλεὴς Μαρούτζης ἐφιλοτιμήθη νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς σχολεῖον ἐδικόν του, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκράζεν ἀπὸ τῆς Βενετίας τὸν μακαρίτην Εὐγένιον, ὅστις τότε εἶχε τελειώσει τὰ μαθήματά του εἰς τὸ πατάβιον· ὁ περιφάνος τοῦτος ἄνθρωπος εἰσήγαγεν εἰς τὸ σχολεῖόν του τὴν νεωτέραν φιλοσοφίαν καὶ φυσικομαθηματικὴν, τὰ ὁποῖα ἐτυπώθησαν τώρα νεωστὶ εἰς Βενετίαν καὶ Βιέννην τῆς Αὐστρίας, παρέδωκε ταῦτα εὐμεθόδως σχεδὸν ἑπτὰ χρόνους καὶ ἐπειτα διὰ κάποιον σκάνδαλον μετέβη εἰς Κοζάνην χώραν τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας, ὅπου διέτριphen ὡς τρεῖς χρόνους· ἐκεῖθεν ἐκράχθη πάλιν εἰς τὸ σχολεῖον

ΜΕΓΑ ΕΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ Ποσειδῶνος, τῆς φερούσης ἀπὸ τῆς πλατείας Καραϊσκάκη (Τζαλέπη) πρὸς τὸ Δημαρχεῖον «Μέγα Ξενοδοχεῖον τῆς Ρωσίας» ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἱ ἐκ Μονοδενδρίου τοῦ Ζηγορίου κ.κ. Μανθὰ Πανταζῆς ἡ Κουρκούτας καὶ Ἰωάννης Κόνιαρης, οἵτινες χωρὶς νὰ ὑπολογίσωσι δαπάναν φρόντισαν ὥστε διὰ τῆς νέας ἐπιπλώσεως ἄλλων μεταρρυθμίσεων νὰ καταστήτωσι τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Πειραιῶς, πληρῶσαντες οὕτω σπουδαιοτάτην ἑλλειψίν διὰ τοὺς ἐκ Πειραιῶς διερχομένους πατριώτας ἡμῶν. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον κατεῖς εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τοῦ Πειραιῶς καὶ ἀποτελεῖται ἐκ δωματίων μεγάλων, εὐηλίων, εὐαίων καὶ ἀπαστραπτόντων ἐκ τῆς καθαριότητος θὰ δύνανται ἀληθῶς οἱ πατριῶται μας νὰ εὐσκαῖν οἰκογενειακὴν καὶ εὐχαιρινὴν πατριωτικὴν περιποίησιν καὶ μὲ δαπάνην ἀνάλογον τῆς οικονομικῆς θέσεως ἐκάστου, μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἀνωτέρω.

ΜΕΓΑ ΕΜΠΟΡΟΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Τὸ κέντρον τῶν Ἡπειρομακεδων

(Γωνία ὁδῶν Δελφινωγῆς, Δεωνίδου, Ζήνωνος καὶ Ἀχοινιάτου)

Ἐν αὐτῷ εὐρίσκει τις ἅπαντα τὰ εἶδη Ἀπικαίων καὶ ἐδωδίων εἰς τιμὰς ἀνεπιείκτους συναγωνισμοῦ. Μεγάλῃ ἀποθήκῃ βουτύρων καὶ τυρῶν εἰδικῶς κατασκευασμένων παρὰ τοῦ Ἀθαν. Οἰκονόμου τακτικῶς κατ' ἐποχὴν μεταβαίνοντος πρὸς τοῦτο. Ἰδιαιτέρον τμήμα ἐστὶν τορίου φαγητὰ τῆς ὥρας. Ρητηνίτης δὲ ἐξάλλου Τιμαὶ συγκαταβατικαὶ ἄκρα περιποίησις. Ἐπισκεφθῆτε καὶ θὰ πεισθῆτε.

τοῦ Μαρούτζη καὶ ἐξηκολούθησε διδάσκων ἑλούς πέντε χρόνους· ἡ φήμη τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἐξεφύθησεν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ὥστε καὶ μετὰ πολλὰς παρακλήσεις καὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρύχοντων ἐψηφίσαντο διδάσκαλος εἰς τὸ τότε νεοσύστηθὲν σχολεῖον τοῦ Ἀθῶ· κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ Μαρούτζη κατὰ καιρὸν διδάσκαλος τοῦ σχολείου τοῦ ἑπερὶ νὰ εἶνε εἰδήμων τῆς λατινικῆς καὶ ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, καὶ πειδὴ τοιοῦτος δὲν εὐρίσκετο, ἡ δὲ ἐπιμελὴς νὰ εὐρυν, ἔμενεν ἀργὸν τὸ σχολεῖον σχεδὸν ἐκ τοῦ 1795 ἔτους.

Ὅταν τυχόντως οἱ κληρονόμοι τοῦ Μαρούτζη τὸν σφοδρογίωτατον κύριον Ἀθανάσιον λῖδαν πεπαιδευμένον τὴν λατινικὴν, ἑλληνικὴν καὶ ἄλλαις τῆς Εὐρώπης γλώσσαις τὸν ἐκπαιδεύσαν νὰ δεχθῇ τὴν διδασκαλικὴν καθέδραν τοῦ σχολείου τῶν ἀφου δὲ ἀκυρώθησαν εἰς Βενετίαν μετὰ δύο χρόνους τὰ διὰ τὸ σχολεῖον ἀπερμάτα τῶν Μαρούτζων, τὸ σχολεῖον τὸ ὑπερασπίσθη δι' ὀλίγον καιρὸν ἡ πόλις τῶν Ἰωαννῶν, μέχρις οὗ ὁ εἰς Ρωσίαν ἐμπερινομένη τότε μακαρίτης Ζῶης Καπλάνης Ἰωαννῆς ἀνὰ πνέων τὸ καλὸν τῆς πατρίδος του, τὴν λαβὴν εἰς τὴν ὑπεράσπισίν του, καὶ ἀπεφάνη νὰ τὸ συστήσῃ ὡς ἰδικόν του, ὅθεν κατέβη εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ ὀφθαλμοπροφῆον λάσιον ἱκανὸν διὰ διδασκάλους καὶ μαθητὰς, ἐπρομήθευσεν ἑλὴν βιβλιοθήκην ἑλληνικῶν λατινικῶν καὶ γερμανικῶν βιβλίων καὶ ὑπέβαλε τὸ σχολεῖον εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ γινώσκεται σήμερον ὑπὸ τὸν τίτλον Πατριάρχης Σχολῆ τοῦ Καπλάνη, ὡς φαίνεται εἰς τὸ Ἐντοπιᾶς τοῦ Ζῶη Καπλάνη, τυπωθέντα Μόσχᾳ τὸ 1809.

(ἀκολουθεῖ)